ΧΟΙΡΟΒΑΚΧΟΙ

1147

Κίννακος: II § 14 p. 41.-2

Οἱ δὲ Βάρβαροι, Ἀλαριανοί, ὁδῷ τῇδε, ἐπειδὴ ἐς τὰς ἐπὶ Χοιροβάκχων παρῆλθον πεδιάδας (ἐνταῦθα γὰρ ἐνταῦθα ὁ χῶρος καὶ πᾶσαν δαφιλῆ μάλιστα ἐς τὰς ἵππων παρέχεται νομάς), ἐνταῦθα κατέβαλον. Ἔνθα τι δυμόχωμα ἄθρον περίσσον αὐτοῖς ξυνεστηκὸς λέγεται, ἐξ οὗπερ ἄνεμος ἐνότων στοχάσαιτο μηνύσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς, τοῦτο ἄρνουν ἀδυνατοῦν πολλὴν τὴν κατὰ τοῦτο θεράπευσιν αὐτοῖς ξυνεδίδου ἀδυνατοῦν ἀνθρώπων ἀπαθανατίᾳ κεχρῆσθαι. Ὄμβρου γὰρ ἐξαίφνης καταφερομένου ἀθρόου, οἱ τὰ χῶρον ἐνοικοῦντα παραφρονέστερον κατεφρόνουν. Ἦ δὲ μὲν Μέλας, ἄτερον δὲ Ἀθύρας πρὸς τὴν ἐρχομένην ἀδυνασίαν, πολλῷ τῷ σωμάτων μᾶλλον ἀποδιδόασιν ἔθνος ἐπὶ πλεῖστον τε τοῦ πεδίου προχυθέντες, πολύτι ἔθνος τοῦ Ἀλαριανῶν στρατεύματος αὐτοῖς ἵπποις ἢ ὅπλοις ἢ αὐταῖς παρέσυρον ταῖς ὁμοῦ ἐπὶ θάλασσαν τε ἀπὸ γῆς ἐξέπεσον φέρουσαν. Ὁ πυθόμενος Βασιλεὺς ἐλθεῖν τε τῷ ὡς τάχιστα ἀνθρώπων τὴν ἐρχὴν πιστοῦσθαι, ἀνδρείαν τε καὶ δόξαν παραμυθούμενος τὸν Κορέσσιον τὴν συμφορὰν ἔτλαλε, κεκτημένος τε αὐτὸν ἐπὶ δόξαν τε καὶ νομὴν [illegible] ἐρᾶν αὐτῷ συνδιαπράξασθαι. Ὁ δὲ καὶ ἐνόντα μηδαμῶς καθεφθῆναι [illegible] χάρον, ἐπαινεῖν αὐτῷ ἐς Βυζάντιον πρὸς τὴν [illegible] Ἀδριανοῦ [illegible] τοίνυν [illegible] ἐν λίαν [illegible] ἐξ [illegible] ἐν [illegible] ἐν [illegible] ἐν

dictum, campi viriditate laetam, amniculi cujusdam medio decursu conspicuam, attigimus, cujus loci amoenitate capti omnes, illo tentoria figere, et ibi pausare constituimus.„ Et mox: „Fateor toto expeditionis tempore nunquam laetiora habuimur tabernacula, nunquam quantum ad sensus judicium majorem ambitum occuparunt tentoria.„ (Cang.

Loci illius situm bene precaeterit exponit Cinnamus ad confluentem duorum amnium, Melanir nempe et Athyrae, ita ut facile a viatoribus invenirii, a geographis autem designari potuerit.

Et sane in mappa Turciae Europae geographica, quae ab editore Lapie nomen habet, locus invenitur Cherabas, in ipsa via quae Adrianopolin Constantinopoli jungit, novem fere vel decem horis sive leucis nostratibus a prima distans urbe, situs inter duorum amnium ostia, qui eximie [illegible] conjuncti ad Hebrum fluvium communi alveo delabuntur, superior et cursa longior, Melas [illegible] Athyras. Necessitas quod rapte ab istis omnibus exundae in mare devolvi tradantur apud Cinnamum hoc loco, hyperbolice et frente non vere dictum, nec tamen admodum falso: in mare enim, sed per Hebrum fluvium deferuntur. Gravius quiddam erravit Otto Frising. dubitans an illa repentina „provenerit inundatio ex refluxione proximi maris,„ homo de Oceani aestibus multa solitus audire, qui ideo marinam illuviem et vicinum Choerobacchis mare somniavit, quis scit an et cognomine delusus Hebri amnis, qui nunc ab incolis Maritza vulgo dicitur et fortasse jam tum dicebatur?

Caeterum Odo de Diogilo, et Helmodus a Cangio citatus, easden fortasse ob causas, idem peccaverunt.

Prorsus autem aliter discessit a vero doctissimus Wilkenus, Bellorum sacrorum t. III p. 122, not., dum Athyran unum esse vult e duobus rivis in portum Constantinopoleos influentibus, non alia ob causam, quam quod videatur istorum alterutter hoc Athyrae nomine designari apud Annam, lib. X, p. 294, ed. nostr. p. 19, quadere plura nor ad Cinnam.

(ἀνοδρθῶ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Verum planities haec Choerobacchorum multo longius ab Urbe Imperiali sita fuit, sub oppido seu castro ejusdem nominis quod apud Annam. lib. VIII. p. 221. et aliar apud ipsam designatur, Scythharum non semel incursionibus obnoxium.

Cujus oppidi meminit Michael quoque Attaliata, pag. 85 ed. Bonn. addique Imperatoriar ibi depositar fuisse opes Botaniate bellum circa haec loca gerente: Ἐν τῇ Βαυδινᾶς παραστάσαν πρώτου.

Crucigeri vix illud castellum obiter ac supra se adspexerunt, soliti foederibusque pacti extra muros castrametari: meminit tamen inhujus cladis narratione Otto Frisingensis a Cangio supra citatur.

Eandem in primis vim attigere etiam Odo de Diogilo lib. III p. 30. Helmodus lib. I. cap. LXI et Auctor Chronici Reichersbergensis. (Cang.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ